

"Μια αέναη νύχτα με τους τρεις Μάγους"

Διήγημα: ερημίτης

Όσο τα πόδια των καμήλων σέρνονται νυχθημερόν σε άγονες ερήμους οι τρεις Σοφοί από την Περσία δεν έχουν ούτε σταλιά από κακή διάθεση λόγω ταλαιπωρίας. Θα έλεγε ποιητικά κανείς, πως λίγη απ' την αστερόσκοπη ήρθε και κατακάθισε επάνω στην καρδιά τους.

Αυτή την μακρινή περιήγηση εκείνων των τριών Μάγων όπου τραβούν κατά τη Βηθλεέμ, έτσι όπως μόλις αναφέρθηκε πιο πάνω, την έβλεπε ολοζώντανη μπροστά του, εκείνος, κάποια παλιά χρονιά, όπου ήταν μόλις έφηβος. Την έβλεπε να εξελίσσεται μπροστά του σαν μία υποψία οράματος, είτε τη μέρα όταν από τις συνηθισμένες του έγνοιες λίγο είχε την ευκαιρία να αποτραβηχτεί μα και κυρίως τη νύχτα που όλα όσο να πεις πιότερο ησυχάζουν και ιδίως πριν αποκοιμηθεί. Ήταν σαν τώρα, τέτοιες μέρες, κοντά στα τέλη δηλαδή της χριστουγεννιάτικης σαρακοστής.

Χωρίς σκοπό τότε αυτός, χωρίς πνευματική ταυτότητα, σε μία πόλη που απ' το πατάρι τα στολίδια της τα είχε πάλι κατεβάσει, που ήθελε -όμως δεν ξέρουμε εάν τελικώς κατάφερνε- να φτιασιδώσει πιο εορταστικά και κάπως πλατύτερα απ' το σύνθητες τα παγωμένα της, ρηχά χαμόγελά της.

Κατά τα άλλα εκείνος ήταν τότε ένας νεαρός άνθρωπος φυσιολογικός, της διπλανής μας πόρτας σε αυτή την κοινωνία, αν και τώρα που το σκέφτομαι για ακόμη μια φορά, εφόσον η κοινωνία πορεύεται στο αφύσικο, άρα και η λέξη "φυσιολογικός" ήδη και από τότε θα πρέπει να 'χε αλλάξει ορισμό. Οι καταστάσεις νομοτελειακά την έχουν συμπαρασύρει.

Εν πάση περιπτώσει, όλα κυλούσανε περίπου ομαλά στην καθημερινότητά του, μόνο που απ' το ξεκίνημα εκείνης της σαρακοστής των Χριστουγέννων, μέσα στη μέρα του σε ανύποπτες στιγμές έβλεπε καθώς είπαμε εκείνο το νωθρό διασκελισμό των καμήλων επάνω σε μία απλωμένη άμμο και τις σκιές επάνω της, των τριών αναβατών.

Θα ήταν περίπου 2 τα ξημερώματα, καμιά εβδομάδα πιο μετά από του Άη Σπυρίδωνα τη γιορτή, Δευτέρα -ή κάτι τέτοιο- τα φωτεινά λαμπιόνια ένα ευγενές συρματόπλεγμα γύρω από όνειρα και ευχές -ή κάτι τέτοιο- όπως το έβλεπε εκείνη τη στιγμή απ' το παράθυρό του. Ένα αργό ανοιγόκλεισμα των ματιών και ύστερα μια φωτιά. Οι τρεις Μάγοι με τα Δώρα, ολόγυρά της τώρα, κουκουλωμένοι με ενδύματα κάπως φανταχτερά, βαριά λόγω της ψύχρας να επιχειρούν κάτι να ψήσουν σε αυτήν. Εκείνη η στιγμή υπήρξε κομβική κάπως για εκείνον και τον έκανε από την άκρη του κρεβατιού του αστραπιαία να ανασηκωθεί. Βλέπεις... μπορεί να ήταν όντως αφύσικο το ότι μπορούσε ήδη, εδώ και τόσες ημέρες κρυφά να τους παρακολουθεί μα το 'χε συνηθίσει... όμως τώρα, πρώτη φορά τους έβλεπε να έχουνε ξεπεζέψει, με τις καμήλες τους να χάσκουν χαμηλωμένες καταγής λίγο πιο μακριά. Εύλογα τότε, όπως και ο καθένας μας άλλωστε εάν βρισκότανε στη θέση του, θα του έμπαινε ο πειρασμός εάν μπορεί κάπως να κρυφακούσει. Όντως παρόμοια σκέφτηκε και αυτός και σύρθηκε πίσω από ένα έπιπλο μες στο σκοτάδι το πηχτό.

-«Απόψε σαν να ψύχρανε λιγάκι ο καιρός, δεν νομίζετε αδερφοί μου;» έσπασε τη σιωπή της νύχτας ο μεσαίος οδοιπόρος που ήταν και ο μεσήλικας ανάμεσα στον νεαρό εκ δεξιών του και τον γέροντα από την άλλη την πλευρά.

Ο έφηβος μας κρυμμένος πίσω απ' τη βιβλιοθήκη έβγαλε ένα επιφώνημα πνιχτό λόγω του γεγονότος του τόσο θαυμαστού που πια είχε εξελιχθεί σε κάτι απείρως πιο ζωντανό. Με το δεξί του χέρι ασφάλισε το στόμα του αυθόρμητα και κρύφτηκε πιο καλά.

Ο μάγος ο πιο νεαρός κούνησε με συγκατάβαση το κεφάλι και άπλωσε τις παλάμες εγγύτερα στην φωτιά λίγα εκατοστά από του προλαλήσαντα τα παγωμένα χέρια. Ο ηλικιωμένος έστρεψε τα μικρά του μάτια ολόγυρα, πέρα από το μεταξένιο, μάλλον, κάλυμμα -που έδειχνε περσικό- λες και μπορούσε ένα βλέμμα να διακρίνει τον αέρα τον ψυχρό, αφήνοντας έτσι μερικές στιγμές όπου ακουγότανε μόνο στην κρύα νύχτα

το κάψιμο του ξύλου όπου έτρεφε τη φωτιά. Έπειτα αδιάφορα πήρε και αυτός τον λόγο απευθυνόμενος στον σύντροφο τον νεαρό:

-«Θα ήθελες αγαπητέ να βγάλεις τις πίτες από τη φωτιά; Θα έλεγα πως είναι πλέον καλοψημένες». Ο νεαρός με μία αστραπιαία κίνηση, σαν να εκτινάχτηκε θα έλεγε κανείς, όρμησε με κάτι σαν μία βέργα η οποία εκτελούσε -κατά τα φαινόμενα- χρέη πιρουνιού και ζύγωσε στη φωτιά.

Έκανε να πιάσει τις πίτες με τα γυμνά του χέρια στην αρχή αλλά αυτά καιγότανε και έτσι τις πέταγε ενστικτωδώς ψηλά, πίτες που αναπηδούσανε στον παγερό αέρα. Ο μάγος ο μεσαίος τον κοίταγε με μία δόση περιέργειας, πολύ προσεχτικά.

Ο γέροντας συμπλήρωσε:

-«Όταν τελειώσεις με αυτό που κάνεις, παιδί μου, τότε να μας σερβίρεις εάν έχεις την καλοσύνη. Φύλαξε όμως αν θες και μία μερίδα για τον φίλο μας όπου εδώ και μέρες μας παρακολουθεί και τώρα εκεί κρυμμένος μας συντροφεύει τόσο διακριτικά...» Ο έφηβός μας ταραχτήκε ως ήταν φυσικό, στα τελευταία λόγια. "Άρα όντως είναι αμφίδρομο όλο αυτό το αλλόκοτο. Δεν είναι ότι μπορώ μονάχα να τους βλέπω, μα είναι ότι μπορούν και εκείνοι να με δουν..." αυτό είπε και ξεμύτισε με φόντο την απέραντη έρημο και ο μεσαίος μάγος μαζεύτηκε ευγενικά έτσι ώστε μία θέση γύρω από τη φωτιά να του εξασφαλίσει. Αυτός πλησίασε διστακτικά και πράγματι δίπλα του πήγε και έκατσε. Τότε ήταν όπου έκανε και κάτι τολμηρό. Αυθόρμητα το χέρι του άπλωσε την φλόγα να αγγίξει να δει αν θα καεί, να αναλογιστεί εάν μέσα στο παραμύθι αυτό εισήλθε με όλες του τις αισθήσεις. Η φλόγα όντως του επιτέθηκε και μερικά εγκαύματα του άφησε μικρά στην ανοιχτή παλάμη.

Και τώρα τί μπορεί να πει κανείς και πώς να σχολιάσει αυτή τη θεοπάλαβη ιστορία, μα γύρω σου και ίσως μέσα σου τώρα είναι Χριστούγεννα και έτσι επιτρέπονται όλα αυτή την εποχή. Φαντάσου το σαν μία χριστουγεννιάτικη ποιητική αδεία.

Παρόμοια το εξέλαβε και ο έφηβος μας το όλο σκηνικό, ωστόσο κατά τη διάρκεια της βραδιάς το να ρωτήσει κάποια πράγματα που θεωρούσε βασικά το έκρινε αναγκαίο.

Όπως ας πούμε το πώς είχε βρεθεί ως εδώ.

-«Όλα ενωμένα είναι, ο χώρος, ο χρόνος, οι καρδιές, μέλη ενός συνόλου όπου ανήκουν στον Θεό» του είχε απαντήσει ο γέροντας και μετά είχε συμπληρώσει: «Για να στο πω απλά, όπως σηκώνεις το χέρι σου εσύ και αγγίζεις το κεφάλι, έτσι του χωροχρόνου ο Κύριος μπορεί και τα σμίγει όλα, δίχως όμως την κίνηση, δίχως τον διανυθέντα χρόνο».

Η ιδιότυπη αυτή συζήτηση παραμονές Χριστουγέννων, γύρω από τη φωτιά συνεχιζόταν κι ενώ δειπνούσαν πρόχειρα, ο έφηβός μας ρώταγε, όλο ρώταγε και από τους μάγους ο πρεσβύτερος κυρίως απαντούσε. Δίπλα του ο μεσήλικας κουνούσε το κεφάλι, δίνοντάς έμφαση σε όσα ακουγόταν, ενώ ο νεαρός έσκυβε διαρκώς μπροστά και από πάνω ως κάτω τον κοιτούσε.

-«Με όλο το θάρρος, από παιδί σας ξέρω ως τους τρεις Μάγους μα έχω διαβάσει επίσης πως είστε κάτι σαν επιστήμονες στα μακρινά σας μέρη. Τι ακριβώς ισχύει;»

ήταν ακόμη μια απορία του που ίσως αξίζει εδώ, να παραθέσουμε και αυτή. -

«Αγαπητέ μου ξένε, μην τα σκαλίζεις όλα αυτά και όλα μες στον ανθρώπων τα μυαλά είναι ανακατεμένα» πήρε πάλι τον λόγο ο γέροντας. «Όλου του κόσμου ο ορθολογισμός και όλες οι επιστήμες θα σταματήσουνε μονάχα μέχρι μετά του μηδενός. Ψάχνουν να βρουν πως φτιάχτηκε του σύμπαντος η Αρχική Αιτία. Μα η Αρχική Αιτία δεν φτιάχτηκε αφού είναι Αρχική και κυνηγούν έτσι το άτοπο και η επιστήμη ολόκληρη ο ανορθολογισμός τους».

Ο μεσήλικας κούνησε το κεφάλι πάλι. Συμπλήρωσε έπειτα με νόημα και αυτός: «Πίσω από το παραπέτασμα, όλα όσα παρόμοια φτιάχνει το Θείο Χέρι, πώς πρέπει να λογίζονται αν όχι και αυτά σαν επιστήμη;»

Η νύχτα προχωρούσε και ο έφηβος μας έτσι, κλεφτά, διακριτικά όσο γίνεται κοιτούσε τα μπαγκάζια των τριών Σοφών. Αφού είχε φτάσει μέχρι εκεί, συλλογιζόταν τώρα αν μπορεί να πάει λιγάκι παρακεί και δηλαδή να δει -ω, τι ευλογία θα ήτανε- τα προς το Θείο Βρέφος Δώρα.

Ένας μεγάλος σάκος, κόκκινος, πλεγμένος από ένα πρωτοφανές στα μάτια του υλικό... εκεί κάτι του έλεγε πως τα 'χουν φυλαγμένα. Όμως ο νεαρός σοφός του έπιασε τον λογισμό, του έπιασε το βλέμμα.

-«Ξέρεις, πνευματικώς, τον σάκο αν σου ανοίξω, καλό δεν θα σου κάμει, καθότι ο καθένας μας θωρεί μονάχα όσα είναι έτοιμος να δει και είναι δουλεμένος. Αλλιώς κι εσύ, κι εμείς δεν θα χρειάζονταν να είμαστε στην ερημιά εδώ, μα άκοπα, δίπλα απ' το σπήλαιο... θα μας ερχόταν Άγγελος απλούστατα το γεγονός να μας το αναγγείλει. Θα παίζαμε τη φλογέρα μας μαζί με τους Ποιμένες...»

Οι υπόλοιποι δύο ταξιδιώτες γέλασαν με νόημα. Το ίδιο έκανε, αφού τελείωσε την φράση του, και ο ίδιος. Μισο-αστεία και μισο-σοβαρά.

-«Λέω να ετοιμάσω τα ζωντανά» στράφηκε προς τον γέροντα ο μεσήλικας οδοιπόρος, δείχνοντας τις καμήλες και ο τελευταίος έγνεψε καταφατικά. -«Ναι, ώρα να ηγηθούμε και εμείς... Κοντεύουμε όμως, κατά τα φαινόμενα, αγαπητοί μου φίλοι! Κοιτάξτε το Αστέρι πόσο εξωπραγματικά μεγάλο έγινε και πώς φεγγοβολάει πια!» σχολίασε μετά.

"Μα ναι, το Αστέρι" πετάχτηκε ο έφηβος μας από τη θέση του ξαφνικά. Πώς δεν το είχε βάλει ο νους του σ' ολάκερη τη νύχτα να το ατενίσει... έτσι... αναπάντεχα κι αυτό για μια φορά από κοντά!

Οι τρεις Βασιλείς σηκώθηκαν με βλέμμα καμαρωτό εις τα άνω. Το ίδιο και ο επισκέπτης τους... μα το Αστέρι πουθενά...

Τα πρόσωπα των Μάγων έδειχναν τώρα αλλοιωμένα αρκετά, δεχόμενα κάτι σαν λάμψη από μία υπέρκοσμη πυρά... όμως, εμπρός στα δικά του μάτια το Αστέρι ήτανε άφαντο και ο ουρανός μία ατελείωτη σκοτεινιά.

-«Μερικά πράγματα θα σε έβλαπταν πνευματικά αν σου δινόταν η ευκαιρία για να τα ατενίσεις» είπε στον έφηβο μας ο γέρο σοφός. Με ένα μικρό μειδίαμα του έκλεισε το μάτι και εκείνος μόλις που ανταπέδωσε αυτό το ισχνό χαμόγελο μα με αμηχανία. Έπειτα οι Μάγοι πια επάνω στις καμήλες τους ξεμάκρυναν λουσμένοι από το Φώς το οποίο μάλλον επρόκειτο να αναμειχθεί και αυτό στα χρώματα που οσονούπω θα έφερνε το νέο πρωινό.

Απ' τη μεριά του αυτός παρέμεινε στο σκότος μα όντως κάτι από την αστρική αντανάκλαση αυτή, του έφερε η αυγή.

Κάπως έτσι είχε ιστορία που θέλησα απόψε να σας διηγηθώ. Κάποια στοιχεία αληθινά, κάποια της φαντασίας και κάποια χριστουγεννιάτικα όπου συμβαίνουν όμως σε κάθε παιδική ψυχή αυτήν την τόσο υπέροχη εποχή. Μπορεί το θαύμα να βρεθεί παντού. Αρκεί μόνο να ψάξεις.

Μπορεί να είναι σε ένα έλατο μα που 'ναι φυτεμένο μέσα σε δάσος δύσβατο που δύσκολα θα επισκεφτεί κανείς και αυτό να 'ναι ντυμένο γιορτινά και Άγγελοι να χορεύουν γύρω από την κορφή του όταν κανείς δεν είναι εκεί.

Το θαύμα χωράει ακόμη να χωθεί μέσα σε μία στιγμιαία συσκότιση που κάνουνε τα φωτεινά λαμπιόνια των γιορτών σε ένα κέντρο εμπορικό ή στο ίδιο σου το σαλόνι. Θέλει λίγη εγρήγορση, να βλέπεις στο σκοτάδι.

Ο ήρωας μας έκτοτε, ιδίως τέτοιες μέρες, πάντοτε αναπολεί τους μακρινούς του εκείνους φίλους απ' την Ανατολή. Στην ηλικία του μεσαιού μάγου πια οδεύει και προς την άλλη.

Στα κάθε του Χριστούγεννα κλείνει τα μάτια, συγκεντρώνεται μήπως τους ξαναδεί, σε κάθε εορταστική διακόσμηση που βλέπει ολόγυρά του αυτός ανακαλεί στην μνήμη του τον κόκκινο τον σάκο με τα Δώρα.

Ανοίγει τα παράθυρα μήπως και κατάφερε να γίνει... τόσο δα... λιγότερο πνευματικώς ανάξιος ετούτη τη χρονιά και συνεπώς να δει κάτι απ' το Αστέρι...

Τίποτα. Μα ας είναι. Του έμεινε έστω το αποτύπωμα του εγκαύματος απ' την φωτιά των Μάγων, επάνω στην παλάμη του, στο αριστερό του χέρι.